

Stik z otroki in s sabo

■ **Evelina Žefran** je vzgojiteljica predšolskih otrok, ima naziv vzgojitelj svetovalec. Je vzgojiteljica v vrtcu *Mladi rod* v Ljubljani. V vrtcu je več let vodila otroški pevski zbor, v popoldanskem času Cicibanove urice za otroke, ki niso bili vključeni v vrtec, otroke je spremljala na letovanja in zimovanja. Bila je mentorica dijakinjam, študentkam in na novo zaposlenim.

Več kot 25 let delam v vrtcu. Toliko časa opravljam isti poklic. Spomnim se, kako sem šla s prvo generacijo 'svojih' otrok – skupino Mravljinki – na letovanje na morje. Zvečer smo se večinoma zadrževali v skupnih prostorih, sprehajali so se tudi od sobe do sobe, se igrali z vrstniki iz drugih skupin. Takrat sem že po korakih prepoznala, kdaj gredo po hodniku, stopnicah 'moji' otroci. Kako zelo sem jih imela rada! Starejša sodelavka mi je rekla, da se bo z leti to zagotovo spremenilo, da navdušenje in ljubezen splahnita. Želela sem, da ne bi.

Foto: arhiv Eveline Žefran

Ko sem se po porodniškem dopustu vrnila, sem se v nekem obdobju spraševala, ali nisem mogoče zgrešila poklica. Takrat sem izgubila stik z otroki, s sabo. Bila sem tako zelo utrujena od dela, ki je bilo enako doma in v službi. 24 ur tolaženja, prepričevanja, hranjenja, previjanja, vzgajanja. Na trenutke sem mislila, da ne bom zdržala. Bilo je hudo zame, za mojega otroka in za otroke v vrtcu. Takrat sem porabila največ energije za službo in najverjetneje naredila največ napak. Sem pač le človek.

Potem je moj otrok zrasel, šel v šolo in način dela oz. vzgoje doma in v vrtcu se je začel razlikovati. Ponovno sem zadihala, dobila energijo, ideje, ponovno sem lahko videla otroke in jih začutila.

Skupino otrok, starih 11 mesecev in malo več, sem dobila v jaslih ter jo pripeljala do šole. Z njimi sem bila pet let, se veselila

uspehov, se trudila za pomoč staršem in njim samim pri raznih razvojnih ali vedenjskih težavah. Za vsako skupino mi je bilo hudo, ko je odšla, vendar sem se veselila tudi vsake nove, ki sem jo dobila septembra. Štiriindvajset let 'igranja' z otroki. Najprej 14 dojenčkov, nazadnje 24 predšolskih. Je naporno? Je! Predvsem takrat, ko so otroci glasni, razigrani, ko ne slišijo navodil, ko je treba 24 štiriletnikom namazati palačinke za zajtrk, namazati maslo z medom na kruh, vmes še komu obrisati ritko, poskrbeti, da se potem umijejo, da so pozimi ustrezno oblečeni, da imajo kapo, rokavice, šal, zavezane čevlje, in nato ponoviti vajo v obratnem vrstnem redu, ko se vrnemo h kosilu. In popoldne, ko je pomočnica sama z njimi, ko se zbudijo, ko je treba pospraviti ležalnike, jim dati malico in pospraviti po malici. Štiriindvajset štiriletnikov, ki niso nikoli tihi in nikoli pri miru. Si predstavljate? To je le fizično delo. Potem so tu še vzgojni program, in nežnost, in tolaženje, in reševanje konfliktov ...

Je delo lepo? Ja, je! Je čudovito! Ko te zjutraj otroci z navdušenjem pozdravijo, objamejo, ko razpravljajo s teboj, kaj je maraton. Ko vidiš, da otrok premaga strah pred višino in samostojno skoči, ko vidiš, da razume, kaj je krog in kaj kvadrat, ko prepozna barve, ko zna šteti, ko prepeva, likovno ustvarja in prvič nariše glavonožca, ko je prvič cel dan brez pleničke, ko se sam obleče, pa čeprav je zadruga na hlačah zadaj, ko se sam obuje, pospravi za sabo, ko reče, da te je pogrešal. In ko starš na govornilni uri zaključí z »Ve-

seli smo, da vaju imamo. Kaj bi brez vaju? Najboljši sta!«, je vse tako, kot mora biti. Ne samo s pomočnico, skupaj s starši sestavljamo tim in delamo za 'naše' otroke. Vsi smo na isti strani.

Včasih me je motilo, ker veliko ljudi misli, kako lahko in enostavno je to delo. In kako dobre so plače in koliko dopusta oziroma počitnic imamo (nekateri namreč mislijo, da smo vse počitnice doma). Včasih sem jih še prepričevala, zdaj pa samo rečem: »Ne sodi nobenega dela, dokler ne poskusiš!« In čisto dovolj je, pravzaprav več kot dovolj, da naše delo cenijo starši!

Sodelavka se je motila. Vsaj do sedaj lahko rečem tako. Ljubezen do dela, navdušenje nad otroki še nista splahnela in upam, da tudi ne bosta!

Robin Sharma (*Skrivna pisma meniha, ki je prodal svojega ferarija*) pravi: »Da bi živel kar najbolje, kar najbolje opravljaj svoje delo. Nobeno delo ni nepomembno. Pri vsakem opravilu lahko izrazimo svoje osebne talente, ustvarjamo svojo umetnost in udeležujemo genialnost, s katero smo obdarjeni. Delati moramo tako, kot je Picaso slikal: predano, strastno, energično in z odločnostjo. Tako naša dejavnost ne bo le vir navdiha za druge, temveč bo vplivala tudi na življenje okoli nas. Ena od največjih skrivnosti odličnega življenja je, da svojemu delu damo pomen in da dosežemo takšno stopnjo dovršenosti, da nas ne morejo nehati gledati.«

Evelina Žefran

Veliki objemi malih dlani

Zjutraj tiskajo gravure v moj dan veliki objemi malih dlani, brezmadežna ogledala radovednih pogledov, v katerih se odsevi šele začinjajo.

Okorne besede njihovih partitur se spotikajo ob različne nianse glasov. Zemljevide njihovih pomenov razumem brez navigacije in Googlea.

Zvečer ležem spat. Na drugi frekvenci odkrivam velike sledi malih dejanj.